LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA KORINTANOJ

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo
per la volo de Dio, kaj Sostenes, nia frato, 2 al tiu
eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, al tiuj, kiuj
estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti
sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en ĉiu loko vokas
la nomon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro
kaj nia: 3 Graco estu al vi kaj paco de Dio, nia
Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi ĉiam dankas mian Dion pri vi, pro la graco
de Dio al vi donita en Kristo Jesuo; 5 ke en ĉio
vi riĉiĝis en li, en ĉia parolo kaj ĉia scio; 6 kiel
ankaŭ la atesto de Kristo konfirmiĝis en vi; 7 tiel,
ke vi malatingas nenian donacon; atendante
la malkaŝon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, 8 kiu
ankaŭ konfirmos vin ĝis la fino, por ke vi estu
neriproĉeblaj en la tago de nia Sinjoro Jesuo
Kristo. 9 Fidela estas Dio, per kiu vi estas
alvokitaj en la kunulecon de Lia Filo Jesuo Kristo,
nia Sinjoro.
10 Mi petegas vin, fratoj, per la nomo de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi ĉiuj parolu tion saman,
kaj ke estu neniaj skismoj inter vi; sed ke vi estu
perfekte kunigitaj en la sama spirito kaj en la
sama juĝo. 11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sciigite
al mi de la domanoj de Ĥloe, ke ekzistas inter vi
malpacoj. 12 Kaj la jenon mi volas diri, ke ĉiu el

vi diras: Mi estas de Paŭlo; kaj mi de Apolos; kaj
mi de Kefas; kaj mi de Kristo. [13] Ĉu Kristo estas
dividita? ĉu Paŭlo krucumiĝis por vi? aŭ ĉu vi
baptiĝis en la nomon de Paŭlo? [14] Mi dankas
Dion, ke mi baptis neniun el vi krom Krispo kaj
Gajo; [15] por ke neniu diru, ke vi baptiĝis en mian
nomon. [16] Kaj mi baptis ankaŭ la familion de
Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun
alian. [17] Ĉar Kristo sendis min, ne por bapti, sed
por prediki la evangelion; ne en saĝeco de vortoj,
por ke la kruco de Kristo ne vantiĝu.

[18] Ĉar la priparolo de la kruco estas por la
pereantoj malsaĝeco; sed por ni, la savatoj, ĝi
estas la potenco de Dio. [19] Ĉar estas skribite:

Mi pereigos la saĝecon de la saĝuloj,

Kaj la kompetentecon de la kompetentuloj Mi malaperigos.

[20] Kie estas la saĝulo? kie estas la skribisto?
kie estas la diskutisto de ĉi tiu tempaĝo? ĉu
Dio ne malsaĝigis la saĝecon de la mondo?
[21] Ĉar pro tio, ke en la saĝeco de Dio la mondo
per sia saĝeco ne konis Dion, bonvolis Dio per
la malsaĝeco de la prediko savi la kredantojn.
[22] Ĉar Judoj postulas signojn, kaj Grekoj serĉas
saĝecon; [23] sed ni predikas Kriston krucumitan,
por Judoj falilon, kaj por Grekoj malsaĝon; [24] sed
por la vokitoj mem, ĉu Judoj aŭ Grekoj, Kriston
la potencon de Dio, kaj la saĝecon de Dio. [25] Ĉar
la malsaĝeco de Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj
la malforteco de Dio estas pli forta ol homoj.

26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj, ke ne multaj
saĝuloj laŭ la karno, ne multaj potenculoj, ne
multaj nobeloj, estas vokataj; 27 sed Dio elektis la
malsaĝajn objektojn de la mondo, por hontigi la
saĝulojn; kaj Dio elektis la malfortajn objektojn
de la mondo, por hontigi la fortajn; 28 kaj
la malnoblajn objektojn de la mondo, kaj la
malestimatajn Dio elektis, kaj eĉ la nerealajn, por
neniigi la realajn; 29 por ke neniu karno fieru
antaŭ Dio. 30 Sed el Li vi estas en Kristo Jesuo,
kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj justeco kaj
sanktigo, kaj elaĉeto; 31 por ke, kiel estas skribite:
Kiu fieras, tiu fieru en la Eternulo.

2

1 Kaj mi, fratoj, venante al vi, venis ne kun
supereco de parolo aŭ de saĝeco, proklamante
al vi la misteron de Dio. 2 Ĉar mi decidis scii ĉe
vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj tiu krucumita.
3 Kaj mi estis ĉe vi en malforteco kaj en timo
kaj en multa tremado. 4 Kaj mia parolo kaj mia
prediko estis ne en allogaj paroloj de saĝeco, sed
en elmontro de la Spirito kaj potenco, 5 por ke
via fido estu ne laŭ la saĝeco de homoj, sed laŭ
la potenco de Dio.

6 Tamen ni parolas saĝecon inter plenaĝuloj,
sed saĝecon ne de ĉi tiu mondo, nek de la
regantoj de ĉi tiu mondo, kiuj neniiĝas; 7 sed
ni parolas la saĝecon de Dio en mistero, la
saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭdestinis antaŭ
la mondaĝoj por nia glorado; 8 kaj kiun scias
neniu el la regantoj de ĉi tiu mondo; ĉar se ili

ĝin scius, ili ne krucumus la Sinjoron de gloro;
9 sed kiel estas skribite:
Tion, kion okulo ne vidis kaj orelo ne aŭdis,
Kaj kio en la koron de homo ne eniris,
Dio preparis por tiuj, kiuj Lin amas.
10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito; ĉar
la Spirito esploras ĉion, eĉ la profundaĵojn de
Dio. 11 Ĉar kiu inter homoj scias la aferojn de iu
homo, krom la spirito de la homo, kiu estas en li?
tiel same la aferojn de Dio scias neniu, krom la
Spirito de Dio. 12 Sed ni ricevis ne la spiriton de la
mondo, sed la spiriton, kiu estas de Dio; por ke ni
sciu tion, al ni donacitan de Dio. 13 Pri kio ankaŭ
ni parolas per vortoj, ne kiujn instruas homa
saĝeco, sed kiujn instruas la Spirito; komparante
spiritajn kun spiritaj. 14 Sed la natura homo ne
akceptas la aferojn de la Spirito de Dio; ĉar ili
estas por li malsaĝeco; kaj li ne povas ilin scii,
pro tio, ke ili estas juĝataj spirite. 15 Sed la spirita
homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de
neniu. 16 Ĉar kiu sciis la menson de la Eternulo,
ke li instruu Lin? Sed ni havas la menson de
Kristo.

3

1 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al
spirituloj, sed kiel al karnuloj, kiel al infanetoj en
Kristo. 2 Mi nutris vin per lakto, ne per manĝaĵoj;
ĉar vi ankoraŭ tion ne kapablis; kaj eĉ nun vi
ne kapablas; 3 ĉar vi estas ankoraŭ karnaj; ĉar
dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj malpaco, ĉu vi ne
estas karnaj kaj iradas laŭ la maniero de homoj?
4 Ĉar kiam unu diras: Mi estas de Paŭlo; kaj alia:

Mi estas de Apolos; ĉu vi ne estas homoj? 5 Kio
do estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo? Servantoj,
per kiuj vi ekkredis; kaj ĉiu, kiel la Sinjoro al
li donis. 6 Mi plantis, Apolos akvumis; sed Dio
kreskigis. 7 Tial nek la plantanto estas io, nek
la akvumanto; sed Dio, la kreskiganto. 8 Sed
la plantanto kaj la akvumanto estas unu; sed
ĉiu ricevos sian propran rekompencon laŭ sia
laboro. 9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi
estas la kultivotaĵo de Dio, la konstruotaĵo de Dio.

10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel
saĝa majstromasonisto mi metis fundamenton;
kaj aliaj surkonstruas. Sed ĉiu zorgu, kiel li
surkonstruas. 11 Ĉar neniu povas meti alian
fundamenton krom tiu, kiu estas metita, tio
estas Jesuo Kristo. 12 Sed se iu konstruas sur
la fundamento oron, arĝenton, multekostajn
ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon, 13 ĉies laboraĵo
evidentiĝos; ĉar la tago ĝin montros, pro tio,
ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro
mem provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas. 14 Se
restos ies laboraĵo, kiun li surkonstruis, li ricevos
rekompencon. 15 Se ies laboraĵo forbrulos, li
suferos perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel
tra fajro.

16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio kaj
ke en vi loĝas la Spirito de Dio? 17 Se iu detruas la
templon de Dio, tiun detruos Dio; ĉar la templo
de Dio estas sankta, kaj vi estas tio.

18 Neniu sin trompu. Se iu el vi opinias sin
saĝa en ĉi tiu mondo, li fariĝu malsaĝulo, por
ke li saĝiĝu. 19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu mondo

estas malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skribite: Li
kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo; 20 kaj ankaŭ:
La Eternulo scias la pensojn de saĝuloj, ke ili
estas vantaj. 21 Tial neniu fanfaronu pri homoj.
Ĉar ĉio apartenas al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ Apolos,
aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la morto,
aŭ estantaĵoj aŭ estontaĵoj: ĉio apartenas al vi,
23 kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

4

1 Tiel oni rigardu nin, kiel servantojn de
Kristo kaj administrantojn de la misteroj de Dio.
2 Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe administrantoj,
ke oni troviĝu fidela. 3 Sed ĉe mi estas tre
malgrava afero esti juĝata de vi, aŭ per homa
juĝo: mi ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi scias
nenion kontraŭ mi; tamen mi ne estas pro tio
pravigita; sed tiu, kiu juĝas min, estas la Sinjoro.
5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo, ĝis venos
la Sinjoro, kiu enlumigos la kaŝitaĵojn de la
mallumo kaj klarigos la intencojn de la koroj; kaj
tiam ĉiu ricevos de Dio sian propran laŭdon.

6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis al mi kaj
Apolos pro vi; por ke vi en ni lernu ne preterpasi
la skribitaĵojn; por ke neniu el vi bloveŝvelu por
unu kontraŭ la alia. 7 Ĉar kiu vin diferencigas?
kaj kion vi havas, kion vi ne ricevis? sed se
vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas, kvazaŭ vi ĝin
ne ricevus? 8 Jam vi estas plenigitaj, jam vi
riĉiĝis, vi reĝis sen ni; kaj mi ja volus, ke vi
efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu kun vi. 9 Ĉar
ŝajnas al mi, ke Dio elmetis nin, la apostolojn,

la plej lastajn, kiel mortkondamnitajn; ĉar ni
fariĝis spektaklo al la mondo kaj al anĝeloj kaj
al homoj. 10 Ni estas malsaĝuloj pro Kristo,
sed vi estas saĝaj en Kristo; ni estas malfortaj,
sed vi estas fortaj; vi estas gloraj, sed ni estas
senhonoraj. 11 Eĉ ĝis la nuna horo ni malsatas kaj
soifas, kaj ni estas nudaj, kaj ni estas batataj kaj
senhejmaj; 12 kaj ni penadas, laborante per niaj
propraj manoj; insultate, ni benas; persekutate,
ni eltenas; 13 kalumniate, ni petegas; ni fariĝas
kiel la balaaĵo de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio,
eĉ ĝis nun.

14 Ne por hontigi vin mi tion skribas, sed, kiel
miajn amatajn filojn, por admoni vin. 15 Ĉar
kvankam vi eĉ havus dek mil pedagogojn en
Kristo, tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar
en Kristo Jesuo mi naskigis vin per la evangelio.
16 Mi do petegas vin, estu imitantoj de mi. 17 Pro
tio mi sendis al vi Timoteon, kiu estas mia
amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kaj kiu vin
memorigos pri miaj vojoj en Kristo, ĝuste kiel mi
instruas ĉie en ĉiu eklezio. 18 Kelkaj bloveŝvelas,
kvazaŭ mi ne venus al vi. 19 Sed mi venos al vi
baldaŭ, se la Sinjoro tion volos; kaj mi ekscios, ne
la parolon de la bloveŝvelintoj, sed la potencon.
20 Ĉar la regno de Dio estas ne en parolo, sed en
potenco. 21 Kion vi volas? ĉu kun vergo mi venu
al vi, aŭ en amo kaj en spirito de humileco?

5

1 Efektive oni raportas, ke estas ĉe vi
malĉasteco, kaj tia malĉasteco, kia ne ekzistas

eĉ inter la nacianoj, ke iu havas la edzinon de
sia patro. [2] Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere
ploregis, por ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el inter
vi. [3] Ĉar mi vere, korpe forestante, sed spirite
ĉeestante, jam juĝis, kvazaŭ ĉeestante, tiun,
kiu tiel faris tion, [4] en la nomo de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, en kunveno de vi kaj de mia spirito
kun la potenco de nia Sinjoro Jesuo, [5] transdoni
tian homon al Satano por la detruo de la karno,
por ke la spirito saviĝu en la tago de la Sinjoro
Jesuo. [6] Ne bona estas via fanfaronado. Ĉu vi
ne scias, ke malmulto da fermentaĵo fermentigas
la tutan mason? [7] Forpurigu la malnovan
fermentaĵon, por ke vi estu nova maso, kiel vi
estas nefermentintaj. Ĉar por ni ankaŭ Pasko
estas oferita, nome Kristo; [8] tial ni festu, ne
per malnova fermentaĵo, nek per fermentaĵo de
malico kaj malboneco, sed per la senfermenta
pano de sincereco kaj vereco.

[9] En mia epistolo mi skribis al vi, ke vi ne
intermiksu vin kun malĉastuloj; [10] ne tute kun la
malĉastuloj de ĉi tiu mondo, aŭ kun la aviduloj
kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze
estus necese, ke vi eliru el la mondo; [11] sed
nun mi skribas al vi, ke vi ne intermiksu vin,
se iu, nomata frato, eble estas malĉastulo, aŭ
avidulo, aŭ idolano, aŭ insultanto, aŭ drinkulo,
aŭ rabemulo; kun tia homo eĉ ne kunmanĝu.
[12] Ĉar kiel koncernas min juĝi la eksterulojn? Ĉu
vi ne juĝas la internulojn, [13] dum la eksterulojn
juĝas Dio? Forigu el inter vi la malvirtulon.

6

1 Ĉu iu el vi, havante aferon kontraŭ sia
proksimulo, kuraĝas procesi antaŭ la malpiuloj,
kaj ne antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi ne scias,
ke la sanktuloj juĝos la mondon? kaj se la
mondon vi juĝos, ĉu vi ne estas indaj juĝi la plej
malgrandajn aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos
anĝelojn? kiom pli do aferojn de la nuna vivo?
4 Se do vi devas starigi tribunalon pri la aferoj
de la nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn, kiuj
estas negravaj en la eklezio? 5 Mi diras tion,
por vin hontigi. Ĉu efektive ne ekzistas ĉe vi
eĉ unu saĝulo, kiu povus decidi inter siaj fratoj,
6 sed frato procesas kontraŭ frato, kaj eĉ antaŭ
nekredantoj? 7 Certe jam estas ĉe vi granda
domaĝo, ke vi faras procesojn unu kontraŭ alia.
Kial vi ne prefere suferas maljustecon? kial vi
ne prefere suferas rabadon? 8 Tamen eĉ vi mem
faras maljustecon kaj rabadon, kaj eĉ kontraŭ
la fratoj. 9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljustuloj
ne heredos la regnon de Dio? Ne trompiĝu:
nek malĉastuloj, nek idolanoj, nek adultuloj, nek
molmoruloj, nek viruzaĉantoj, 10 nek ŝtelistoj,
nek aviduloj, nek drinkuloj, nek insultantoj, nek
rabemuloj, heredos la regnon de Dio. 11 Kaj tiaj
estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis,
sed vi justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo
Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesata, sed ne ĉio estas
oportuna. Ĉio estas por mi permesata; sed mi ne
volas sub io submetiĝi. 13 Manĝaĵoj por la ventro,
kaj la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos

kune ĝin kaj ilin. Sed la korpo estas ne por
malĉasteco, sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por
la korpo; 14 kaj Dio levis la Sinjoron, kaj levos
ankaŭ nin per Sia potenco. 15 Ĉu vi ne scias,
ke viaj korpoj estas membroj de Kristo? ĉu mi
do prenos la membrojn de Kristo, kaj faros ilin
membroj de malĉastistino? Nepre ne! 16 Aŭ ĉu
vi ne scias, ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastistino,
estas kun ŝi unu korpo? ĉar: Ili, Li diris,
estos unu karno. 17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la
Sinjoro, estas kun li unu spirito. 18 Forkuru de
malĉasteco. Ĉiu peko, kiun homo faras, estas
ekster la korpo; sed tiu, kiu malĉastas, pekas
kontraŭ sia propra korpo. 19 Aŭ ĉu vi ne scias,
ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito,
kiu estas en vi kaj kiun vi havas de Dio? kaj vi
ne apartenas al vi mem, 20 ĉar vi estas aĉetitaj
per prezo; gloru do Dion en via korpo.

7

1 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis:
Estas bone por viro, ne tuŝi virinon. 2 Sed pro
malĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon, kaj
ĉiu virino havu propran edzon. 3 La edzo donu al
la edzino ŝian rajtaĵon; tiel same ankaŭ la edzino
al la edzo. 4 Ne la edzino, sed la edzo rajtas pri
ŝia korpo; tiel same ankaŭ ne la edzo, sed la
edzino rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu unu la
alian, krom eble kun konsento por kelka tempo,
por ke vi dediĉu vin al preĝado, kaj kuniĝu
denove, por ke Satano vin ne tentu pro manko
de sinregado. 6 Sed tion mi diras kiel permeson,

ne kiel ordonon. [7] Sed mi volus, ke ĉiuj homoj
estu kiel mi mem. Tamen ĉiu havas sian propran
donacon de Dio, unu tiel, alia alie.

[8] Sed mi diras al senedzinuloj kaj al vidvinoj:
Estas bone por ili resti kiel mi. [9] Sed se ili ne
povas sin deteni, ili edziĝu; ĉar estas pli bone
edziĝi, ol bruladi. [10] Sed al geedzoj mi ordonas
(tamen ne mi, sed la Sinjoro): Ke edzino ne
foriĝu de sia edzo [11] (tamen, se ŝi foriĝas, ŝi restu
senedza, aŭ denove konsentiĝu kun sia edzo);
kaj ke la edzo ne forsendu sian edzinon. [12] Sed
al la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro: Se iu frato
havas nekredantan edzinon, kaj ŝi konsentas
loĝadi kun li, li ne forigu ŝin. [13] Kaj se virino
havas nekredantan edzon, kaj li konsentas loĝadi
kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon. [14] Ĉar la
nekredanta edzo estas sanktigita per la edzino,
kaj la nekredanta edzino estas sanktigita per la
frato; alie viaj infanoj estus profanaj, sed nun
ili estas sanktaj. [15] Tamen se la nekredanto volas
foriri, li foriru: la frato aŭ la fratino en tiaj okazoj
ne estas sklavigita; sed Dio vokis nin en paco.
[16] Ĉar kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos vian
edzon? aŭ kiel vi scias, ho edzo, ĉu vi savos
vian edzinon? [17] Sed kiel la Sinjoro disdonis al
ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi
ordonas en ĉiuj eklezioj. [18] Ĉu iu estas vokita,
cirkumcidite? li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu
estas vokita, necirkumcidite? li ne cirkumcidiĝu.
[19] Cirkumcido estas nenio, kaj necirkumcido
estas nenio; sed la plenumado de la ordonoj de
Dio. [20] Ĉiu restadu en tiu voksorto, en kiu li estas

vokita. 21 Ĉu vi estas vokita, estante sklavo? ne
ĉagreniĝu pro tio; sed se vi povas liberiĝi, tion
uzu prefere. 22 Ĉar kiu estas vokita en la Sinjoro,
estante sklavo, tiu estas liberulo de la Sinjoro; tiel
same tiu, kiu estas vokita, estante libera, estas
sklavo de Kristo. 23 Vi estas aĉetitaj per prezo;
ne fariĝu sklavoj de homoj. 24 Fratoj, ĉiu, kie li
estas vokita, tie restadu kun Dio.

25 Sed rilate al virgulinoj, mi ne havas ordonon
de la Sinjoro; sed mi donas mian opinion, kiel
ricevinta de la Sinjoro indulgon, por esti fidela.
26 Mi opinias do, ke la jeno estas bona pro la nuna
neceseco, nome, ke estas bone por viro samstate
resti. 27 Ĉu vi estas ligita kun edzino? ne serĉu
malligon. Ĉu vi estas malligita je edzino? ne
serĉu edzinon. 28 Sed se vi edziĝas, vi ne pekas;
kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj
personoj havos maltrankvilon en la karno; kaj mi
volas indulgi vin. 29 Sed la jenon mi diras, fratoj:
La tempo estas mallongigita, por ke de nun tiuj,
kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus;
30 kaj la plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj la
ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj,
kvazaŭ ne posedantaj; 31 kaj tiuj, kiuj uzas la
mondon, kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar la formo
de ĉi tiu mondo forpasas. 32 Sed mi volas, ke
vi estu sen zorgoj. La needziĝinto prizorgas la
aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li povos plaĉi
al la Sinjoro; 33 sed la edziĝinto prizorgas la
aferojn de la mondo, kiamaniere li povos plaĉi
al sia edzino. 34 Kaj estas diferenco ankaŭ inter
edzino kaj virgulino. La needziniĝinto prizorgas

la aferojn de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta
korpe kaj spirite; sed la edziniĝinto prizorgas la
aferojn de la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al
sia edzo. 35 Kaj tion mi diras por via propra utilo;
ne por ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco,
kaj por ke vi atentu la Sinjoron nedistrite. 36 Sed
se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ sia
virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se
tio estas necesa, li faru tion, kion li volas; li ne
pekas; ili geedziĝu. 37 Sed tiu, kiu staras firma en
sia koro, havante nenian neceson, sed regas sian
propran volon, kaj decidis en sia koro gardi sian
virgulinon, faras bone. 38 Tiel tiu, kiu lasas sian
virgulinon edziniĝi, faras bone; kaj tiu, kiu ne
lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone. 39 Edzino estas
ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo; sed se la edzo
mortis, ŝi estas libera edziniĝi kun iu, kun kiu ŝi
volas; nur en la Sinjoro. 40 Sed laŭ mia opinio
ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas samstate; kaj mi
opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de Dio.

8

1 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: Ni scias, ke
ni ĉiuj havas scion. La scio bloveŝveligas, sed
la amo edifas. 2 Se iu opinias, ke li scias ion, tiu
ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii; 3 sed se iu
amas Dion, tiu estas konata de Li. 4 Rilate do la
manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni scias, ke idolo
estas neniaĵo en la mondo, kaj ke ne ekzistas
Dio krom unu. 5 Ĉar kvankam estas tiel nomataj
dioj, ĉu en la ĉielo aŭ sur la tero, kiel estas
dioj multenombraj, kaj sinjoroj multenombraj,
6 tamen por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu estas

ĉio, kaj ni por Li; kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo,
per kiu estas ĉio, kaj ni per li. 7 Tamen ne ĉe ĉiuj
estas tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna kutimiĝo
al la idolo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon
al idolo; kaj ilia konscienco, estante malforta,
malpuriĝas. 8 Sed manĝaĵo ne rekomendos nin
al Dio; ĉar ni havas nek mankon, se ni ne
manĝas, nek profiton, se ni manĝas. 9 Sed gardu
vin, por ke ĉi tiu via libereco ne fariĝu faligilo
por la malfortuloj. 10 Ĉar se iu vidas vin, kiu
havas scion, sidantan ĉe manĝo en idolejo, ĉu
lia konscienco, se li estas malforta, ne kuraĝiĝos
manĝi idoloferitaĵojn? 11 Pro via scio do pereas
la malfortulo, la frato, pro kiu Kristo mortis.
12 Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la frataro, kaj
vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas
kontraŭ Kristo. 13 Tial se manĝaĵo maledifas
mian fraton, mi neniam plu manĝos karnon, por
ke mi ne maledifu mian fraton.

9

1 Ĉu mi ne estas libera? ĉu mi ne estas
apostolo? ĉu mi ne vidis nian Sinjoron Jesuo?
ĉu vi ne estas mia laboraĵo en la Sinjoro? 2 Se
ĉe aliaj mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ
mi estas ĉe vi; ĉar la sigelo de mia apostoleco
vi estas en la Sinjoro. 3 Mia respondo al tiuj,
kiuj min ekzamenas, estas jena: 4 Ĉu ni ne rajtas
manĝi kaj trinki? 5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki
edzinon, kiu estas kredantino, kiel ankaŭ la
ceteraj apostoloj kaj la fratoj de la Sinjoro kaj
Kefas? 6 Aŭ mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne rajtas

ĉesi labori? 7 Kiu soldato iam deĵoras je sia
propra elspezo? kiu plantas vinberĝardenon,
kaj ne manĝas ĝian frukton? aŭ kiu paŝtas
ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de la ŝafaro?
8 Ĉu mi parolas tion kiel homo? ĉu ne diras la
leĝo tion saman? 9 Ĉar estas skribite en la leĝo de
Moseo: Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Ĉu
pri la bovoj Dio zorgas? 10 aŭ ĉu Li diras tion tute
pro ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita; ĉar pluganto
devas plugi kun espero, kaj draŝanto devas draŝi
kun espero al partopreno. 11 Se ni semis al vi
spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni rikoltos
viajn karnajn aferojn? 12 Se aliaj partoprenas
ĉi tiun rajton super vi, ĉu ne ni ankoraŭ pli
multe? Tamen ni ne uzis ĉi tiun rajton; sed
ni eltenas ĉion, por ke ni neniel malhelpu la
evangelion de Kristo. 13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj,
kiuj sin okupas pri sanktaj aferoj, manĝas el
la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe la
altaro, partoprenas kune kun la altaro? 14 Tial
same la Sinjoro ordonis, ke la proklamantoj de
la evangelio vivadu per la evangelio. 15 Sed mi
uzis nenion el tiuj rajtoj; kaj mi skribas ĉi tion, ne
por ke tio estu farita ĉe mi; ĉar estus pli bone por
mi morti, ol se iu vantigus mian fieraĵon. 16 Ĉar
se mi predikas la evangelion, mi havas nenion,
pri kio fieri; ĉar neceseco kuŝas sur mi; ĉar ve al
mi, se mi ne predikus la evangelion! 17 Ĉar se mi
tion faras propravole, mi havas rekompencon;
sed se ne propravole, kiel administranto mi estas
komisiita. 18 Kio do estas mia rekompenco?
Ke kiam mi predikas la evangelion, mi faru la

evangelion senpaga, por ke mi ne plene uzu mian
rajton en la evangelio. 19 Ĉar estante libera de
ĉiuj, mi min sklavigis sub ĉiujn, por ke mi gajnu
des pli multajn. 20 Kaj al la Judoj mi fariĝis kiel
Judo, por ke mi gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas
sub la leĝo, kiel sub la leĝo, ne estante mem sub
la leĝo, por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sub la
leĝo; 21 al tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo,
ne estante sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate
Kriston, por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo.
22 Al la malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi
gajnu la malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por
ke mi nepre savu kelkajn. 23 Kaj mi faras ĉion
pro la evangelio, por ke mi ĝin partoprenu. 24 Ĉu
vi ne scias, ke ĉiuj kurantoj en la areno kuras, sed
nur unu ricevas la premion? Tiel same kuru, por
ke vi atingu. 25 Kaj ĉiu konkuranto sin regas en
ĉio. Ili faras tion, por ricevi pereontan kronon;
sed ni, nepereontan. 26 Mi do tiel kuras, kiel
ne sendecide; tiel mi boksas, kiel ne batante la
aeron; 27 sed mi kontuzas mian korpon, kaj ĝin
subpremas; por ke mi, predikinte al aliaj, nepre
ne estu mem forrifuzata.

10

1 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj
prapatroj estis ĉiuj sub la nubo, kaj ĉiuj trairis
la maron; 2 kaj ĉiuj baptiĝis en Moseon en la
nubo kaj en la maro; 3 kaj ĉiuj manĝis la saman
spiritan manĝaĵon; 4 kaj ĉiuj trinkis la saman
spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko,
kiu ilin sekvis; kaj la roko estis Kristo. 5 Tamen la

plejmulto el ili ne plaĉis al Dio; ili ja disĵetiĝis en
la dezerto. 6 Sed tio okazis kiel ekzemploj por ni,
por ke ni ne deziregu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ
deziregis. 7 Kaj vi ne estu idolanoj, kiel estis
kelkaj el ili; kiel estas skribite: La popolo sidiĝis,
por manĝi kaj trinki, kaj ili leviĝis, por ludi. 8 Kaj
ni ne malĉastadu, kiel kelkaj el ili faris, kaj falis
en unu tago dudek tri mil. 9 Kaj ni ne incitu la
Eternulon, kiel kelkaj el ili incitis, kaj pereis per
serpentoj. 10 Kaj vi ne murmuru, kiel kelkaj el ili
murmuris, kaj pereis per la ekstermanto. 11 Tio
okazis al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas skribita
kiel admono por ni, sur kiujn venis la finoj de la
mondaĝoj. 12 Tiu do, kiu opinias, ke li staras, sin
gardu, por ke li ne falu. 13 Nenia tento vin prenis,
krom laŭ homa forto; sed fidela estas Dio, kiu ne
lasos vin esti tentataj super via forto; sed kune
kun la tento ankaŭ faros la forkurejon, por ke vi
povu ĝin elporti.

14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado.
15 Mi parolas kiel al saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi
diras. 16 Ĉu ne estas la kaliko de beno, kiun ni
benas, partopreno en la sango de Kristo? Ĉu ne
estas la pano, kiun ni dispecigas, partopreno en
la korpo de Kristo? 17 pro tio, ke ni, kiuj estas
multaj, estas unu pano, unu korpo; ĉar ni ĉiuj
prenas parton el la unu pano. 18 Rigardu Izraelon
laŭ la karno: ĉu ne estas tiuj, kiuj manĝas la
oferojn, partoprenantoj en la altaro? 19 Kion do
mi diras? ke idoloferitaĵo estas io, aŭ ke idolo
estas io? 20 Sed mi diras, ke tion, kion oferas
la nacianoj, ili oferas al demonoj, kaj ne al Dio;

kaj mi ne volas, ke vi partoprenu kun demonoj.
21 Vi ne povas trinki la kalikon de la Sinjoro kaj
la kalikon de demonoj; vi ne povas partopreni ĉe
la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo de demonoj.
22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu ni estas pli
fortaj ol li?

23 Ĉio estas permesata; sed ne ĉio estas opor-
tuna. Ĉio estas permesata; sed ne ĉio edifas.
24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu la bonon
de sia proksimulo. 25 Kion oni vendas en la
buĉejo, ĉion manĝu, demandante nenion pro
konscienco; 26 ĉar al la Eternulo apartenas la
tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas. 27 Se iu el la
nekredantoj invitas vin al festeno, kaj vi volas
iri, kion oni metas antaŭ vi, ĉion manĝu, deman-
dante nenion pro konscienco. 28 Sed se iu diras
al vi: Ĉi tio estas oferitaĵo — ne manĝu, pro la
montrinto, kaj pro konscienco: 29 konscienco, mi
diras, ne via propra, sed de la alia; ĉar kial mia
libereco estus juĝata per alia konscienco? 30 Se
mi danke partoprenas, kial mi estus mallaŭdata
pri tio, pro kio mi donas dankon? 31 Ĉu do vi
manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru
ĉion por la gloro de Dio. 32 Ne metu faligilon, ĉu
por Judoj, aŭ por Grekoj, aŭ por la eklezio de Dio;
33 tiel same, kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio,
celante ne mian propran utilon, sed la utilon de
la multaj, por ke ili saviĝu.

11

1 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas
imitanto de Kristo.

2 Mi laŭdas vin, ke vi min memoras en ĉio,
kaj ke vi firme tenas la tradiciojn, ĝuste kiel
mi transdonis ilin al vi. 3 Sed mi volas sciigi
vin, ke la kapo de ĉiu viro estas Kristo; kaj la
kapo de virino estas viro; kaj la kapo de Kristo
estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝanta aŭ profetanta
kun kapo kovrita, malhonoras sian kapon. 5 Sed
ĉiu virino, preĝanta aŭ profetanta kun kapo
senvuala, malhonoras sian kapon; ĉar tio estas
tia sama, kvazaŭ ŝi estus razita. 6 Ĉar se virino
ne estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed se estas
hontinde por virino esti kun haroj tonditaj aŭ
razitaj, ŝi estu vualita. 7 Ĉar viro devas ne havi la
kapon vualita, pro tio, ke li estas la bildo kaj gloro
de Dio; sed virino estas la gloro de viro. 8 Ĉar
viro ne estas el virino, sed virino el viro; 9 ĉar
ankaŭ viro ne estas kreita por virino, sed virino
por viro; 10 pro tio virino devas havi sur la kapo
signon de aŭtoritato, pro la anĝeloj. 11 Tamen
ne ekzistas virino sen viro, nek viro sen virino,
en la Sinjoro. 12 Ĉar kiel virino estas el viro, tiel
same ankaŭ estas viro per virino; sed ĉio estas
el Dio. 13 Juĝu en vi mem: ĉu decas, ke virino
preĝu al Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la naturo mem
ne instruas vin, ke se viro havas longajn harojn,
tio estas por li malhonoro? 15 Sed se virino havas
longajn harojn, tio estas por ŝi gloro; ĉar ŝiaj
haroj estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo. 16 Sed se iu
ŝajnas esti disputema, ni ne havas tian kutimon,
nek la eklezioj de Dio.

17 Sed ordonante al vi jene, mi ne laŭdas
vin, ke vi kunvenas ne por pliboniĝo, sed por

malpliboniĝo. 18 Ĉar unue mi aŭdas, ke kiam vi
kunvenas en la eklezio, ekzistas inter vi skismoj;
kaj mi parte kredas tion. 19 Ĉar necese estas, ke
ankaŭ herezoj estu inter vi, por ke la aprobitoj
evidentiĝu inter vi. 20 Kiam do vi kunvenas,
estas neeble manĝi la Sinjoran vespermanĝon;
21 ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ alia prenas sian
propran vespermanĝon; kaj unu malsatas, kaj
alia drinkas. 22 Kio? ĉu vi ne havas domojn,
en kiuj vi povas manĝi kaj trinki? aŭ ĉu vi
malestimas la eklezion de Dio, kaj hontigas la
nehavantojn? Kion mi diros? ĉu mi vin laŭdos
en tio? Mi ja vin ne laŭdas. 23 Ĉar mi ricevis
de la Sinjoro tion, kion mi ankaŭ transdonis al
vi, ke la Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu li estis
perfidata, prenis panon; 24 kaj doninte dankon,
li dispecigis ĝin, kaj diris: Ĉio tio estas mia
korpo, kiu estas por vi; ĉi tion faru por memorigo
pri mi. 25 Tiel same ankaŭ la kalikon post la
vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu kaliko estas la nova
interligo en mia sango; ĉi tion faru ĉiufoje, kiam
vi trinkos, por memorigo pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje,
kiam vi manĝos ĉi tiun panon kaj trinkos la
kalikon, vi proklamos la morton de la Sinjoro, ĝis
li venos. 27 Tial ĉiu, kiu neinde manĝos la panon
aŭ trinkos la kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri
la korpo kaj la sango de la Sinjoro. 28 Sed oni
sin provu, kaj tiele manĝu el la pano kaj trinku
el la kaliko. 29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto
manĝas kaj trinkas juĝon al si mem, se li ne
pripensas la korpon. 30 Pro tio multaj inter vi

estas malfortaj kaj malsanaj, kaj ne malmultaj
dormas. 31 Sed se ni pripensus nin mem, ni ne
estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas juĝataj, ni
estas punataj de la Sinjoro, por ke ni ne estu
kondamnitaj kune kun la mondo. 33 Tial, miaj
fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu unu
la alian. 34 Se iu malsatas, li manĝu hejme, por
ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj la
ceteron mi ordigos, kiam mi venos.

12

1 Rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas,
ke vi estu nesciantaj. 2 Vi scias, ke kiam vi
estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj mutaj
idoloj, kiel ajn oni vin kondukis. 3 Tial mi sciigas
vin, ke neniu parolanta en la Spirito de Dio
diras: Jesuo estas anatemita; kaj neniu povas
diri: Jesuo estas Sinjoro, krom per la Sankta
Spirito.

4 Ekzistas diverseco de donacoj, sed la sama
Spirito. 5 Kaj ekzistas diverseco de servoj, kaj
la sama Sinjoro. 6 Kaj ekzistas diverseco de
energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en
ĉiuj. 7 Sed al ĉiu estas donita la elmontro de la
Spirito por utilo. 8 Ĉar al unu estas donita per la
Spirito la vorto de saĝeco; kaj al alia, la vorto de
scio, laŭ la sama Spirito; 9 al alia, fido, en la sama
Spirito; al alia, donacoj de resanigoj, en la unu
Spirito; 10 kaj al alia, energioj por mirakloj; kaj al
alia, profetpovo; kaj al alia, distingoj de spiritoj;
al alia, diversaj lingvoj; kaj al alia, interpreto de

lingvoj; 11 sed ĉion tion energias la unu sama
Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al li plaĉas.

12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj havas
multajn membrojn, kaj ĉiuj membroj de la korpo,
estante multaj, estas unu korpo; tiel same ankaŭ
estas Kristo. 13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj baptiĝis
en unu korpon, ĉu Judoj aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ
liberaj; kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito.
14 Ĉar la korpo estas ne unu membro, sed multaj.
15 Se la piedo diros: Pro tio, ke mi ne estas la
mano, mi ne apartenas al la korpo — ne sekvas
de tio, ke ĝi ne apartenas al la korpo. 16 Kaj se
la orelo diros: Pro tio, ke mi ne estas la okulo,
mi ne apartenas al la korpo — ne sekvas de tio,
ke ĝi ne apartenas al la korpo. 17 Se la tuta
korpo estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la
tuta estus aŭdado, kie estus la flarado? 18 Sed
Dio jam metis la membrojn al la korpo, ĉiun, kiel
al Li plaĉis. 19 Kaj se ĉiuj estus unu membro,
kie estus la korpo? 20 Nun do ekzistas multaj
membroj, sed unu korpo. 21 Kaj la okulo ne
povas diri al la mano: Mi vin ne bezonas; nek
same la kapo al la piedoj: Mi vin ne bezonas.
22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj membroj de
la korpo estas necesaj; 23 kaj al tiuj partoj de
la korpo, kiujn ni opinias malpli honorindaj, ni
donas pli abundan honoron; kaj niaj negraciaj
partoj havas pli abundan gracion; 24 sed niaj
graciaj partoj ne havas bezonon; tamen Dio
kunakordigis la korpon, doninte pli abundan
honoron al la parto, kiu havas mankon, 25 por ke
ne estu skismo en la korpo; sed ke la membroj

prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj se unu
membro suferas, ĉiuj membroj kune suferas;
aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj
kunĝojas. 27 Vi do estas la korpo de Kristo,
kaj membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto. 28 Kaj
Dio metis iujn en la eklezio, unue apostolojn,
due profetojn, trie instruantojn, poste miraklojn,
poste donacojn de kuracado, helpojn, direktojn,
diversajn lingvojn. 29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj?
ĉu ĉiuj profetoj? ĉu ĉiuj instruantoj? ĉu ĉiuj
mirakluloj? 30 ĉu ĉiuj havas kuracan povon? ĉu
ĉiuj parolas per lingvoj? ĉu ĉiuj interpretas?
31 Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn.
Kaj ankoraŭ pli preferindan vojon mi montras
al vi.

13

1 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj
anĝeloj, sed ne havus amon, mi fariĝus sonanta
kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se mi posedus
la profetpovon, kaj komprenus ĉiujn misterojn
kaj ĉian scion; kaj se mi havus ĉian fidon, tiel ke
mi povus formovi montojn, sed ne havus amon,
mi estus nenio. 3 Kaj se mi disdonus mian tutan
havon por nutri la malsatulojn, kaj se mi lasus
mian korpon por forbrulo, sed ne havus amon,
per tio mi neniom profitus. 4 Amo longe suferas,
kaj bonfaras; amo ne envias; amo ne fanfaronas,
ne ŝveligas sin, 5 ne kondutas nedece, ne celas
por si mem, ne koleriĝas, ne pripensas mal-
bonon, 6 ne ĝojas pri maljusteco, sed kunĝojas
kun vereco; 7 ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion
esperas, ĉion eltenas. 8 Amo neniam pereas; sed,

ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos; ĉu lingvoj, ili
ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos. 9 Ĉar ni scias
laŭparte, kaj ni profetadas laŭparte; 10 sed kiam
venos perfektaĵo, tiam neniiĝos tio, kio estas
laŭparta. 11 Kiam mi estis infano, kiel infano
mi parolis, kiel infano mi sentis, kiel infano mi
pensis; nun fariĝinte plenaĝulo, mi jam forigis
la infanaĵojn. 12 Ĉar nun ni vidas per spegulo,
malhele; sed tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas
laŭparte; sed tiam mi konos tiel same, kiel ankaŭ
mi estas konita. 13 Restas do nun fido, espero,
amo, tiuj tri; kaj la plej granda el ili estas amo.

14

1 Sekvu amon; tamen deziregu spiritajn dona-
cojn, sed prefere, ke vi profetadu. 2 Ĉar tiu, kiu
per lingvo parolas, ne al homoj parolas, sed al
Dio; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito li
parolas misterojn. 3 Sed la profetanto parolas al
homoj edifon kaj konsilon kaj konsolon. 4 Tiu,
kiu per lingvo parolas, edifas sin mem; sed la
profetanto edifas la eklezion. 5 Mi volas, ke
vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed prefere, ke vi
profetadu; kaj pli granda estas la profetanto,
ol la per lingvoj parolanta, krom se li ankaŭ
interpretas, por ke la eklezio ricevu edifon. 6 Sed
nun, fratoj, se mi venus al vi, parolante per
lingvoj, kiel mi vin helpus, se mi ne parolus al
vi, aŭ en formo de malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ
de profetado, aŭ de instruado? 7 Eĉ la senvivaĵoj,
kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne
donas diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio

estas flutata aŭ harpata? 8 Ĉar se la trumpeto
donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por batalo?
9 Tiel ankaŭ vi, se vi per la lango ne donas
parolon facile kompreneblan, kiel oni scios, kio
estas parolata? ĉar en la aeron vi parolus. 10 Eble
estas tiom da specoj de voĉoj en la mondo, kaj
nenia estas sensignifa. 11 Se do mi ne scios la
signifon de la voĉo, mi estos, rilate la parolanton,
barbaro, kaj la parolanto estos por mi barbaro.
12 Tiel same ankaŭ vi, dum vi fervore deziras
spiritajn donacojn, klopodu, ke vi havu abunde
por la edifo de la eklezio. 13 Tial kiu parolas per
lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu. 14 Ĉar se mi
preĝas per lingvo, mia spirito preĝas, sed mia
intelekto estas senfrukta. 15 Kio do estas? Mi
preĝos spirite, kaj mi preĝos ankaŭ intelekte;
mi kantos spirite, kaj mi kantos ankaŭ intelekte.
16 Alie, se vi benas spirite, kiamaniere tiu, kiu
okupas la lokon de la malklerulo, diros Amen ĉe
via dankesprimo? ĉar li ne scias, kion vi diras.
17 Ĉar vi ja bone dankesprimas, sed la alia ne
estas edifata. 18 Mi dankas Dion, mi parolas per
lingvoj pli ol vi ĉiuj; 19 tamen en la eklezio mi
preferus paroli kvin vortojn per mia intelekto,
por ke mi instruu ankaŭ aliajn, ol dek mil vortojn
per lingvo.

20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen
en malico estu infanetoj, sed en la mensoj
estu plenaĝuloj. 21 En la leĝo estas skribite:
Per balbutantaj lipoj kaj per lingvo fremda Mi
parolos al ĉi tiu popolo; kaj tamen tiel ili ne
volos aŭskulti Min, diras la Eternulo. 22 Tial la

lingvoj estas kiel signo, ne al la kredantoj, sed
al la nekredantoj; sed la profetpovo estas kiel
signo, ne al la nekredantoj, sed al la kredantoj.
23 Se do la tuta eklezio kunvenos, kaj ĉiuj
parolos per lingvoj, kaj tien envenos nekleruloj
aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi frenezas?
24 Sed se ĉiuj profetos, kaj envenos nekredanto
aŭ neklerulo, li estos konvinkata de ĉiuj, li estos
juĝata de ĉiuj; 25 la sekretoj de lia koro estos
elmontrataj; kaj sekve li falos sur sian vizaĝon
kaj adoros Dion, deklarante, ke Dio ja estas ĉe vi.

26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi kunve-
nas, ĉiu havas psalmon, havas instruon, havas
malkaŝaĵon, havas lingvon, havas interpretaĵon.
Ĉio fariĝu por edifo. 27 Se oni parolas per
lingvo, tio estu duope, aŭ triope je plejmulto, kaj
laŭvice; kaj unu interpretu; 28 sed se ne ĉeestas
interpretanto, oni silentu en la eklezio; kaj li
parolu al si kaj al Dio. 29 Kaj la profetoj parolu
duope aŭ triope, kaj la aliaj interdiferencigu.
30 Sed se al alia apudsidanta io malkaŝiĝos,
la unua silentu. 31 Ĉar vi ĉiuj povas profeti
unuope laŭvice, por ke ĉiuj lernu, kaj ĉiuj ricevu
konsilon; 32 kaj la spiritoj de la profetoj estas
submetataj al la profetoj; 33 ĉar Dio estas Dio ne
de konfuzo, sed de paco; kiel en ĉiuj eklezioj de
la sanktuloj.

34 La virinoj silentadu en la eklezioj; ĉar ne
estas permesate al ili paroli, sed ili submetiĝu,
kiel ankaŭ diras la leĝo. 35 Kaj se ili volas lerni
ion, ili demandu al siaj edzoj hejme; ĉar estas
honte por virino paroli en la eklezio. 36 Kio? ĉu

el vi la vorto de Dio eliris? ĉu ĝi venis al vi solaj?
37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ laŭspirita,
li sciiĝu pri tio, kion mi skribas al vi, ke ĝi estas
la ordono de la Sinjoro. 38 Sed se iu ne scias, li
ne sciu.
39 Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malper-
mesu paroli per lingvoj. 40 Sed ĉio fariĝu
konvene kaj laŭorde.

15

1 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio,
kiun mi predikis al vi, kiun ankaŭ vi ricevis, en
kiu ankaŭ vi staras, 2 per kiu vi saviĝis; se vi en
memoro tenas, per kiuj vortoj mi ĝin predikis al
vi, krom se vi kredis vane. 3 Ĉar mi transdonis al
vi komence tion, kion mi ankaŭ ricevis, ke Kristo
mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj; 4 kaj ke li
estis entombigita; kaj ke li releviĝis la trian tagon
laŭ la Skriboj; 5 kaj ke li aperis al Kefas; poste
al la dek du; 6 poste li aperis al pli ol kvincent
fratoj samtempe, el kiuj la plimulto restas ĝis
nun, sed kelkaj jam ekdormis; 7 poste li aperis al
Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj; 8 kaj fine li aperis
al mi ankaŭ, kiel al infano ekstertempe naskita.
9 Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj,
kaj ne meritas esti nomata apostolo pro tio, ke
mi persekutis la eklezion de Dio. 10 Sed per la
graco de Dio mi estas tio, kio mi estas; kaj Lia
graco donacita al mi montriĝis ne vana; sed mi
laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen ne mi,
sed la graco de Dio, kiu estis kun mi. 11 Ĉu do mi,
ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi kredis.

12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li releviĝis
el la mortintoj, kiel do diras kelkaj el vi, ke
ne ekzistas releviĝo de mortintoj? 13 Sed se
ne ekzistas releviĝo de mortintoj, ankaŭ Kristo
ne releviĝis; 14 kaj se Kristo ne releviĝis, vana
ja estas nia predikado, vana ankaŭ estas via
fido. 15 Jes, kaj ni montriĝas kiel falsaj atestantoj
de Dio; tial ke ni atestis pri Dio, ke Li relevis
Kriston; kiun Li ne relevis, se la mortintoj ja ne
releviĝas. 16 Ĉar se la mortintoj ne releviĝas,
ankaŭ Kristo ne releviĝis; 17 kaj se Kristo ne
releviĝis, via fido estas vana; vi estas ankoraŭ
en viaj pekoj. 18 Tiuokaze ankaŭ pereis la
ekdormintoj en Kristo. 19 Se nur en ĉi tiu vivo
ni esperis en Kristo, ni estas el ĉiuj homoj la plej
mizeraj.

20 Sed nun Kristo releviĝis el la mortintoj, la
unuaaĵo de la dormantoj. 21 Ĉar tial, ke per
homo venis la morto, per homo ankaŭ venis la
releviĝo de la mortintoj. 22 Ĉar kiel en Adam
ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en Kristo ĉiuj estos
vivigitaj. 23 Sed ĉiu en sia propra vico: Kristo
la unuaaĵo, poste tiuj, kiuj apartenas al Kristo,
ĉe lia alveno. 24 Poste venos la fino, kiam
li transdonos la reĝecon al Dio, al la Patro;
kiam li estos neniiginta ĉian regadon kaj ĉian
aŭtoritaton kaj potencon. 25 Ĉar li devas reĝadi,
ĝis li metos ĉiujn malamikojn sub siajn piedojn.
26 La lasta neniigota malamiko estas la morto.
27 Ĉar: Ĉion Li metis sub liajn piedojn. Sed kiam
estas dirate: Ĉio estas submetita, estas evidente,
ke esceptita estas Tiu, kiu submetis ĉion al li.

28 Kaj kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo
ankaŭ mem estos submetita al Tiu, kiu submetis
ĉion al li, por ke Dio estu ĉio en ĉio.

29 Alie kion faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la
mortintoj? Se la mortintoj tute ne releviĝas,
kial do ili baptiĝas pro ili? 30 kial ni ankaŭ
endanĝeriĝas ĉiun horon? 31 Mi asertas per la
singratulado pro vi, fratoj, kiun mi havas en
Kristo Jesuo, nia Sinjoro, mi mortas ĉiutage.
32 Se laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ bestoj
en Efeso, kiel mi per tio profitas? Se la mortintoj
ne releviĝas, ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ
ni mortos. 33 Ne trompiĝu; Malbonaj kuniĝoj
malbonigas bonajn morojn. 34 Malebriiĝu en
justeco, kaj ne peku; ĉar kelkaj havas nenian
scion pri Dio; mi tion diras, por hontigi vin.

35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj
kun kia korpo ili venas? 36 Ho malsaĝulo! tio,
kion vi mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne mortos;
37 kaj tio, kion vi semas, estas ne la estonta korpo,
sed nuda grenero, eble de tritiko, aŭ de alia
speco; 38 sed Dio donas al ĝi korpon, kiel Li volis,
kaj al ĉiu semo ĝian propran korpon. 39 Ne ĉiu
karno estas unu sama karno; sed ekzistas unu
karno de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia karno
de birdoj, kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas ankaŭ
korpoj ĉielaj kaj korpoj teraj; sed la gloro de la
ĉielaj estas unu, kaj la gloro de la teraj estas alia.
41 Ekzistas unu gloro de la suno, kaj alia gloro de
la luno, kaj alia gloro de la steloj; ĉar unu stelo
diferencas de alia stelo rilate al gloro. 42 Tia sama
ankaŭ estas la releviĝo de la mortintoj. Ĝi estas

semata en putreco, ĝi releviĝas en senputreco;
43 ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en
gloro; ĝi estas semata en malforteco, ĝi releviĝas
en potenco; 44 ĝi estas semata laŭanima korpo, ĝi
releviĝas laŭspirita korpo. Se ekzistas laŭanima
korpo, ekzistas ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele
ankaŭ estas skribite: La unua homo Adam fariĝis
viva animo. La lasta Adam fariĝis viviganta
spirito. 46 Tamen unua estas ne tio, kio estas
laŭspirita, sed tio, kio estas laŭanima; poste tio,
kio estas laŭspirita. 47 La unua homo estas el la
tero, elpolva; la dua homo estas el la ĉielo. 48 Kia
estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj;
kaj kia estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la
elĉieluloj. 49 Kaj kiel ni portis la figuron de la
elpolvulo, tiel same ni portos la figuron de la
elĉielulo.

50 Kaj la jenon mi diras, fratoj, ke karno kaj
sango ne povas heredi la regnon de Dio; kaj putreco ne heredas senputrecon. 51 Jen mi sciigas
al vi misteron: Ni ne ĉiuj dormos, sed ni ĉiuj
ŝanĝiĝos, 52 en momento, en okula ekmovo, ĉe
la lasta trumpetsono: ĉar la trumpeto sonos, kaj
la mortintoj releviĝos senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos.
53 Ĉar estas necese, ke ĉi tiu putrema surmetu
senputrecon, kaj ke ĉi tiu mortema surmetu
senmortecon. 54 Sed kiam ĉi tiu putrema surmetos senputrecon, kaj ĉi tiu mortema surmetos
senmortecon, tiam plenumiĝos la skribita diro:
La morto forglutiĝis en venko. 55 Ho morto, kie
estas via venko? Ho morto, kie estas via pikilo?
56 La pikilo de la morto estas la peko; kaj la forto

de la peko estas la leĝo; 57 sed danko estu al Dio,
kiu donas al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo
Kristo. 58 Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj,
nemoveblaj, ĉiam abundaj en la laboro de la
Sinjoro, sciante, ke via penado ne estas vanta en
la Sinjoro.

16

1 Nun rilate al la monkolekto pro la sanktuloj,
kiel mi ordonis al la eklezioj de Galatujo, tiel
ankaŭ vi faru. 2 La unuan tagon de la semajno,
ĉiu el vi provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere
akiris, por ke ne estu kolektoj tiam, kiam mi
venos. 3 Kaj kiam mi alvenos, kiujn vi per
leteroj aprobos, tiujn mi sendos, por alporti
vian donacon al Jerusalem; 4 kaj se konvenos,
ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili vojaĝos kun mi.
5 Sed mi venos al vi, kiam mi estos trapasinta
Makedonujon; ĉar Makedonujon mi ja trapasos;
6 sed ĉe vi eble mi restos, aŭ eĉ travintros, por ke
vi antaŭen irigu min, kien mi veturos. 7 Ĉar mi
ne volas vidi vin nun dumvojaĝe; ĉar mi esperas
resti kelkan tempon ĉe vi, se la Sinjoro permesos.
8 Sed mi restos en Efeso ĝis Pentekosto; 9 ĉar
pordo granda kaj efika malfermiĝis al mi, kaj
estas multaj kontraŭstarantoj.

10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li estu ĉe vi
sentime; ĉar li faras la laboron de la Sinjoro,
kiel mi ankaŭ; 11 neniu do lin malestimu. Sed
antaŭen irigu lin en paco, por ke li venu al mi;
ĉar mi atendas lin kun la fratoj. 12 Sed rilate al la
frato Apolos, mi multe petegis lin veni al vi kun

la fratoj; sed tute mankis volo veni nun; sed li
venos, kiam li havos oportunan tempon.
13 Viglu, staru firme en la fido, viriĝu, fortiĝu.
14 Ĉio via estu farata en amo.
15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas la domon
de Stefanas, ke ĝi estas la unuaaĵo de la Aĥaja
lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo de la
sanktuloj), 16 ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj, kaj
al ĉiu kunhelpanto kaj kunlaboranto. 17 Kaj mi
ĝojas pro la alveno de Stefanas kaj Fortunato kaj
Aĥaiko, tial, ke vian mankaĵon ili plenigis. 18 Ĉar
ili refreŝigis mian spiriton kaj vian; rekonu do
tiajn.
19 La eklezioj de Azio vin salutas. Akvila kaj
Priskila vin salutas multe en la Sinjoro, kune kun
la eklezio en ilia domo. 20 Ĉiuj fratoj vin salutas.
Salutu unu la alian per sankta kiso. 21 La saluto
de mi, Paŭlo, per mia propra mano. 22 Se iu ne
amas la Sinjoron Jesuo Kristo, li estu anatemita.
Maran-ata. 23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo
estu kun vi. 24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en Kristo
Jesuo. Amen.

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515